

“मीठे बच्चे- ज्ञानको धारणा गर्दै गयो भने अन्त्यमा तिमी बाबा समान बन्छौ, बाबाको सारा तागत तिमीले हजम गर्छौ।”

प्रश्न:- कुन दुई शब्दहरूको स्मृतिले स्वदर्शन चक्रधारी बन्न सक्छौ?

उत्तर:- उत्थान र पतन, सतोप्रधान र तमोप्रधान, शिवालय र वेश्यालय। यी दुई-दुई कुरा स्मृति रहेमा तिमी स्वदर्शन चक्रधारी बन्छौ। तिमी बच्चाहरूले अहिले ज्ञानलाई यथार्थ रीति जानेका छौ। भक्तिमा ज्ञान हुँदैन, केवल दिल खुशी गर्ने कुरा गर्ने गर्छन्। भक्तिमार्ग हो नै दिल खुश गर्ने मार्ग।

ओम् शान्ति। प्यारा रुहानी बच्चाहरूप्रति बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी कति उच्च थियो। उत्थान र पतनको यो खेल हो। अब तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी कति उत्तम र पवित्र थियौं। अहिले कति नीच बनेका छौ। देवी-देवताहरूको अगाडि तिमी नै गएर भन्ने गर्छौ, हजुर उच्च हुनुहुन्छ, हामी नीच हौं। हामी नै सबैभन्दा उच्च र नीच बन्छौं, सुरु सुरुमा यो थाहा थिएन। अहिले बाबा तिमीलाई बताउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी कति उच्च पवित्र थियो, फेरि कति अपवित्र बनेका छौ। पवित्रलाई उच्च भनिन्छ, त्यसलाई भनिन्छ निर्विकारी दुनियाँ। त्यहाँ तिम्रो राज्य थियो, जुन फेरि अब स्थापना गरिरहेका छौ। बाबा केवल इशारा दिनुहुन्छ- तिमी अति उत्तम शिवालय सत्ययुगका निवासी थियो, फेरि जन्म-लिँदै लिँदै आधामा तिमी विकारमा गिरेर पतित विकारी बन्यौ। आधाकल्प विकारी रह्यौ, अब फेरि तिमीलाई निर्विकारी सतोप्रधान बन्नु छ। दुई अक्षर याद गर्नु छ। अहिले यो हो तमोप्रधान दुनियाँ। सतोप्रधानताको निशानी यी लक्ष्मी-नारायण हुन्, ५ हजार वर्षको कुरा हो। सतोप्रधान स्वर्गमा राज्य थियो। सृष्टि एकदम उत्तम थियो, अहिले कनिष्ठ छ। निर्विकारीबाट विकारी बन्नमा तिमीलाई ८४ जन्म लाग्यो। हुन त त्यहाँ पनि अलि-अलि कला घट्दै जान्छ। तर भन्न त भनिन्छ नि, सम्पूर्ण निर्विकारी। एकदम सम्पूर्ण निर्विकारी त श्रीकृष्णलाई भनिन्छ। उनी गोरा थिए, अब काला बनेका छन्। तिमी यहाँ बस्दा बुद्धिमा रहनु पर्छ, हामी शिवालयमा विश्वका मालिक थियौं। अरु कुनै धर्म नै हुँदैन, केवल हाम्रो मात्र राज्य थियो, फेरि २ कला कम भयो। थोरै थोरै कला कम हुँदै त्रेतामा २ कला कम भयो। पछि विकारी बन्दै, गिर्दै गिर्दै छी-छी बन्न पुगछन्। यसलाई भनिन्छ पतित दुनियाँ। विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहन्छन्। त्यहाँ क्षीरसागरमा रहन्थे। तिमी सारा विश्वको इतिहास-भूगोललाई, आफ्नो ८४ जन्मको कहानीलाई पनि बुझ्नेका छौ। हामी निर्विकारी थियौं, यिनको राज्यमा थियौं, पवित्र राजा थियो, त्यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण स्वर्ग, त्रेतालाई भनिन्छ अर्ध स्वर्ग। यो बुद्धिमा त छ नि। बाबा नै आएर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। मध्यमा रावण आयो, फेरि अन्त्यमा यस पतित दुनियाँको विनाश हुन्छ। फेरि आदिमा ज्ञानको लागि पवित्र बन्नु छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर म एकलाई याद गर। आफूलाई देह नैसम्झ। तिमीले भक्तिमार्गमा प्रतिज्ञा गरेका थियो- बाबा, हजुर आउनु भयो भने हामी हजुरकै बन्छौ। आत्माले बाबासँग कुरा गर्छ। कृष्ण कुनै बाबा कहाँ थिए र! आत्माहरूका पिता निराकार शिवबाबा एक हुनुहुन्छ। हृदका पितासँग हृदको वर्सा, बेहृदका पितासँग बेहृदको वर्सा मिल्छ। त्यसैले सत्ययुगलाई भनिन्छ शिवालय। शिवबाबाले आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभयो। यो त सदैव याद राख्नुपर्छ। खुशीको कुरा हो नि। अब हामी फेरि शिवालयमा जान्छौं। कोही मर्यो भने भन्छन् स्वर्ग गयो। तर यसरी कोही जाँदैन। यो सबै भक्तिमार्गका गफ मात्र हुन्, दिल खुश गर्नको लागि। वास्तविक स्वर्गमा त अब तिमीहरू जानेवाला छौ। त्यहाँ कुनै रोग आदि हुँदैन। तिमी सदैव हर्षित रहन्छौ। बाबा कति सहज गरेर साना साना बच्चाहरूलाई जसरी बसेर सम्झाउनु हुन्छ। ठीक छ, बाहिर जहाँ रहेर पनि तिमीले पद पाउन सक्छौ, यसमा पवित्रता त पहिलो मुख्य हो। खानपिन शुद्ध होस्। देवताहरूको सम्मुख कहिल्यै चुरोट, बिँडी आदिको भोग लगाउँछौ र? ग्रन्थको सम्मुख कहिल्यै अण्डा वा बिँडी आदिको भोग राखेका छौ? ग्रन्थलाई सम्झन्छन्- यो मानौं गुरु गोविन्दको शरीर हो। ग्रन्थलाई यति मान दिन्छन्। यो गुरुको देह समान हो। यसरी सिक्खहरूले सम्झन्छन्। तर गुरु नानकले कहाँ बसेर ग्रन्थ लेखेका हुन् र, नानकले त अवतार लिए। सिक्खहरूको वृद्धि भयो, पछि गएर उनले ग्रन्थ आदि लेखे। एकपछि अर्को सिक्ख धर्ममा आउँदै गएका हुन्। पहिला त ग्रन्थ पनि यति सानो हातले लेखिएको थियो। अब गीताको लागि सम्झन्छन्, यो कृष्णको रूप हो। यस्तो मानौं नानकको ग्रन्थ, त्यस्तै गरेर कृष्णको गीता गायन भएको छ। कृष्ण भगवानुवाच नै भनिरहन्छन्। यसलाई भनिन्छ अज्ञान। ज्ञान त एक परमपिता परमात्मामा नै छ। गीताद्वारा नै सद्गति हुन्छ। त्यो ज्ञान त बाबाको पासमा नै छ। ज्ञानबाट दिन,

भक्तिबाट रात हुन्छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ, त्यसको लागि मेहनत गर्नुपर्छ। मायाको तुफान यस्तो जोडसँग आउँछन् जसले गर्दा एकदम उडाइदिन्छ। कसलाई भन्न पनि सक्दैन। पहिला काम विकारले नै धेरै सताउँछ। त्यसैमा समय लाग्छ। हो त एक सेकेण्डमा जीवनमुक्तिको कुरा। बच्चा जन्मियो, मालिक बन्यो। तिमीले चिन्यौ शिवबाबा आउनु भएको छ, वर्साको हकदार बनौं। गीता पनि शिवबाबाले नै उच्चारण गर्नुभएको थियो, उहाँले नै भन्नुभएको छ— मलाई याद गर। म यस साधारण तनमा आउँछु। कृष्ण साधारण कहाँ हुन् र! उनी त जन्म लिँदा बिजुली चम्किएजस्तै हुन्छ। एकदम प्रभाव पर्छ त्यसैले श्रीकृष्णको अहिलेसम्म पनि गायन गर्छन्। बाँकी शास्त्र आदि सबै भक्तिमार्गका हुन्। अंग्रेजीमा फिलोसफी भनिदिन्छन्। आध्यात्मिक ज्ञान त रुहानी पिताले नै दिन सक्नुहुन्छ। स्वयं भन्नुहुन्छ— म तिम्रो रुहानी पिता हुँ। ज्ञानको सागर हुँ। तिमी बच्चाहरू पनि बाबासँग सिकिरहेका छौ। ज्ञानलाई धारण गरिरहेका छौ। फेरि अन्तिममा बाबा समान बन्छौ। सारा कुरा धारणामा आधारित छ। फेरि त्यो तागत आउने छ, बाबाको यादबाट। यादलाई धार भनिन्छ। तरबारहरूमा पनि फरक त हुन्छ नि। उही तरवार १०० रूपैयाँको पनि हुन्छ। त्यही तरवार ३-४ हजारको पनि हुन्छ। बाबा त अनुभवी छन् नि। तरवारको धेरै मान हुन्छ। गुरु गोविन्द सिंहको तरवारको कति मान छ। तिमी बच्चाहरूमा पनि योगको बल चाहिन्छ। ज्ञान तरवारमा धार चाहिन्छ। धार आएपछि फेरि चाँडै बुझ्छन्। ड्रामा अनुसार तिमीले मेहनत गरिरहन्छौ। जति जति बाबालाई याद गर्छन्, यादबाट नै पाप काटिन्छ। पतित-पावन बाबाले नै युक्ति बताइरहनु भएको छ। फेरि कल्पपछि पनि यसरी नै आएर तिमीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। यिनलाई पनि सबै त्याग गराएर यसरी नै आफ्नो रथ बनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई त्यहाँ कति आकर्षण भयो। कसरी सबै भागे। बाबामा आकर्षण छ नि। अब तिमीलाई पनि यस्तै सम्पूर्ण बन्नु छ। नम्बरवार नै बन्छन्। यो राजधानी स्थापना हुन्छ।

सृष्टि चक्रलाई त बुझिसकेका छौ। सत्ययुग आदिदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म। अहिले हो संगमयुग। बाबालाई पनि अवश्य आउनु पर्ने हुन्छ, पावन बनाउन। पावन अर्थात् सतोप्रधान। फेरि खाद पर्दै गयो। अब त्यो खाद कसरी निस्कन सक्छ? आत्मा सक्कली भयो भने गहना पनि सक्कली अर्थात् गोरो शरीर हुन्छ। आत्मा नक्कली भयो भने शरीर पनि पतित हुन्छ। ज्ञान भन्दा पहिला त यिनले पनि नमन-वन्दन गर्थे। लक्ष्मी-नारायणको ठूलो चित्र (आयलपेन्टको) गद्दीमा लगाइराख्थे। उनलाई धेरै प्यारसँग याद गर्थे, अरु कसैको होइन। बाहिर अन्त ख्याल गयो भने आफैँलाई चिमोट्थे। मन भाग्छ किन? दर्शन किन मिल्दैन? भक्ति थियो नि। फेरि जब विष्णुको दर्शन भयो, तापनि नारायण कहाँ भए र! पुरुषार्थ त अवश्य गर्नु पर्ने हुन्छ, लक्ष्य-उद्देश्य त सम्मुख खडा छ। यी चैतन्यमा थिए, जसको फेरि जड चित्र बनाएका हुन्। बाबा आउनु भएको छ पावन बनाउन, नरबाट नारायण बनाउनु हुन्छ। तिमी पनि उहाँको राजधानीमा थियौ। फेरि यस्तै बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ त्यसैले राम्रोसँग अनुसरण गर्नुपर्छ। ब्रह्मालाई देवता कहाँ भनिन्छ र! विष्णु देवता भन्नु ठीक छ। मनुष्यहरूलाई त केही पनि थाहा छैन। भन्ने गर्छन्— गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु...। अब विष्णु गुरु कसका हुन् त? सबैलाई गुरु भनिरहन्छन्। शिव परमात्मा नमः उनलाई गुरु, उहाँलाई परमात्मा भनिदिन्छन्। सबैभन्दा ठूला त बाबा हुनुहुन्छ नि। उहाँसँग हामीले यो सिकिरहेका छौं, अरूलाई सिकाउनको लागि। सद्गुरु जसले तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ, त्यो तिमीले अरूलाई सम्झाउँछौ। गुरुलाई यस्तो भनिदैन— उहाँ पिता हुनुहुन्छ, शिक्षक हुनुहुन्छ। नत्र त यो सारा ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा हुनुपर्छ। हामी शिवालयमा थियौं, अहिले वेश्यालयमा परेका छौं। फेरि अब शिवालयमा जानु छ। भन्न त भन्छन् ब्रह्ममा लीन हुनु भयो, ज्योति ज्योतिमा विलीन हुनु भयो। तर आत्मा अविनाशी हो। हरेकमा आ-आफ्नो पार्ट भरिएको छ। सबै कलाकारहरू हुन्, सबैलाई आफ्नो पार्ट बजाउनु नै छ। त्यो कहिल्यै मेटिन सक्दैन। जति पनि सारा दुनियाँका आत्माहरू छन्, उनलाई पार्ट बजाउनु छ। मानौं सुरुदेखि श्रुटिङ्ग हुँदैछ। तर यो अनादि श्रुटिङ्ग भइसकेको छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिइरहन्छ। यो अद्भुत सितारा हो जुन भूकुटीको बीच चम्किन्छ। कहिल्यै मेटिँदैन। यो ज्ञान तिमीमा पहिला थिएन, दुनियाँको आश्चर्य। हेवन अथवा स्वर्ग नाम सुनेर दिल खुशी हुन्छ। अहिले त सत्ययुग होइन। अहिले हो कलियुग। त्यसैले पुनर्जन्म पनि कलियुगमा नै लिन्छन्। जानु त सबैलाई अवश्य पर्छ, तर पतित आत्माहरू त जान सक्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरू पावन बन्छौ— योगबलद्वारा। पावन दुनियाँ परमपिताले नै स्थापना गर्नुहुन्छ। फेरि रावणले नर्क बनाउँछ। यो त प्रत्यक्ष छ नि। रावणलाई जलाउँछन् नि। सबैले भन्ने गर्छन्— यो अनादि चल्दै आएको छ। तर कहिलेदेखि सुरु हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। आधा-आधा त गर्न सकिदैन किनकि लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। कलियुगलाई फेरि ४० हजार वर्ष भनिदिन्छन्। त्यसैले मानिसहरू घोर अन्धकारमा छन् नि। अज्ञान निद्राबाट ब्युँझिन धेरै मुश्किल छ, ब्युँझिदै

बुद्धिदैनन्। अहिले हो संगमयुग जबकि बाबा आएर पावन बनाउने युक्ति बताउनु हुन्छ। तिमी पावन भएपछि पावन दुनियाँ स्थापना अवश्य हुन्छ। यो पतित दुनियाँ नै खलास हुन्छ। अहिले कति विशाल दुनियाँ छ। सत्ययुगमा त धेरै सानो दुनियाँ हुन्छ। अब मायामाथि विजय प्राप्त गरेर पावन अवश्य बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— माया एकदम दुस्मन हो। पावन बन्नमा नै अनेक प्रकारको विघ्न पाछै। पवित्र बन्ने हिम्मत राख्छन्, फेरि माया आएर के हाल बनाइदिन्छ। मुक्का लगाएर गिराइदिन्छ। गरेको कमाई खतम गरिदिन्छ। फेरि धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। कोही त गिछन् फेरि मुख पनि देखाउँदैनन्, फेरि यति उच्च पद प्राप्त गर्न सक्दैनन्। पुरुषार्थ पूरा हुनुपर्छ। फेल हुनु हुँदैन। कसैले गन्धर्व विवाह पनि गरेर देखाउँछन्। संन्यासीहरू भन्ने गर्छन्— विवाह गरेर पवित्र रहून्, यो असम्भव छ। बाबा भन्नुहुन्छ— सम्भव छ किनकि प्राप्ति धेरै छ। यो अन्तिम एक जन्म तिमी पवित्र बने्यौ भने तिमीलाई स्वर्गको बादशाही मिल्छ। के यति ठूलो प्राप्तिको लागि तिमीले एक जन्म पवित्र रहन सक्दैनौ? भन्ने गर्छन्— बाबा हामी अवश्य बन्छौं। सिक्खहरू पनि पवित्रताको कंगन बाँध्छन्। यहाँ कुनै धागो आदि बाँध्ने आवश्यकता छैन। यो त बुद्धिको कुरा हो। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। बच्चीहरूले धेरैलाई सुनाउँछन् तर ठूला व्यक्तिहरूको बुद्धिमा कहाँ बस्छ र! बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला उनलाई राम्रोसँग सम्झाऊ— यी सबै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुन्। शिवबाबासँग वर्सा मिलिरहेको छ। पतितबाट पावन बन्नु छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, यसरी त कसैले भन्न सक्दैन। पहिला त उनलाई बुद्धिमा बसाउनु छ, दुनियाँ पावन थियो, अहिले पतित बनेको छ, फेरि पावन कसरी बन्ला? भगवानुवाच— म एकलाई याद गर। ठीक छ, यति नै भने पनि अहो भाग्य, तर यति पनि भन्दैनन्। बिर्सिन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो— उद्घाटन त बाबाले गरिदिनुभएको छ। बाँकी तिमी निमित्त बनेर गरिरहेका छौ। जग लगाइदिनुभएको छ, बाँकी अब सर्भिस स्टेशनको उद्घाटन हुन्छ। यो त गीताको नै कुरा हो, गीतामा पनि छ— हे बच्चाहरू! तिमीले काममाथि विजय प्राप्त गर्यौ भने जगतजित बन्छौ, २१ जन्मको लागि। ठीक छ, खुद नबनून्, अरूलाई त सम्झाउन सक्छन्। यस्ता पनि धेरै छन्, अरूलाई उठाएर स्वयं भने गिछन्। काम महाशत्रु हो, एकदम नालीमा गिराइदिन्छ। जुन बच्चाहरू काममाथि विजय प्राप्त गर्छन्, उनै जगतजित बन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस अन्तिम जन्ममा सर्व प्राप्तिहरूलाई सम्मुख राखेर, पावन बनेर देखाउनु छ। मायाका विघ्नहरूसँग हार खानु छैन।

२) लक्ष्य-उद्देश्यलाई सम्मुख राखेर पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। जसरी ब्रह्मा बाबाले पुरुषार्थ गरेर नरबाट नारायण बन्नु हुन्छ, त्यसैगरी अनुसरण गरेर गद्दीनशीन बन्नु छ। आत्मालाई सतोप्रधान बनाउने मेहनत गर्नु छ।

वरदान:- शुभ चिन्तनद्वारा नेगेटिभलाई पोजेटिभमा परिवर्तन गर्ने शुभचिन्तक भव सदा समर्थ रहनको लागि केवल दुई शब्द याद राख— शुभचिन्तन र शुभचिन्तक। शुभचिन्तनबाट नेगेटिभलाई पोजेटिभमा परिवर्तन गर्न सक्छौ। शुभचिन्तन र शुभचिन्तक यी दुवैको आपसमा सम्बन्ध छ। यदि शुभचिन्तन छैन भने शुभचिन्तक पनि बन्न सक्दैनौ। वर्तमान समयमा यी दुवै कुरामा ध्यान राख किनकि धेरै जसो समस्याहरू यस्ता छन्, मानिसहरू यस्ता छन् जसले वाणीबाट बुझ्दैनन्, तर शुभचिन्तक बनेर प्रकम्पन दियौ भने परिवर्तन हुन्छन्।

स्लोगन:- ज्ञान रत्नहरूसँग, गुण एवं शक्तिहरू सँग खेल, माटो सँग होइन।